HOSPICE VANGEN

ÅRSBERETNING 2019

HOSPICE VANGEN

CENTER FOR LINDRENDE BEHANDLING

ÅRSBERETNING 2019

Ansvarshavende hospicechef Anette Agerbæk **Redaktør** udviklingsleder Lisbeth Halager **Forside** Hospice Vangen, indgangspartiet. **Fotos** Hanne Klingberg (hovedfotograf), Benny Kristensen, Kirsten Ribberholt Justesen m.fl. **Korrektur** Hanne Morning **Grafisk tilrettelæggelse og billedbehandling** Jens Justesen **Produktion** Bornerups Bogtryk- og Offset AS **Copyright 2019** Hospice Vangen, forfatterne og illustratorerne **Flere oplysninger** www.hospice-aalborg.dk **Miljømærkning** Årsberetningen er printet på 120 grams ColorCopy (FSC Mix-mærket), og plastomslaget er fremstillet af polypropylen.

Indhold

Forord	4
Året, hvor vi tog det nye Hospice Vangen i brug	5
Det er en stor fornøjelse at være plantepasser på Hospice	6
Tid og tværfaglighed	8
Små lækkerier fra køkkenet	10
Flest skridt i januar	12
Fra frelse til well-being	13
Indvielse af Hospice Vangen	14
Åbent hus på Hospice Vangen	18
Fra idé, til tegnebræt, til Hospice Vangen	20
Hospice Vangen fra et byggeteknisk perspektiv	21
Flytningen	22
'House-cooling' på KamillianerGaardens Hospice	26
Pårørende, og samtidig ansat på Hospice	28
Morgensang	30
Rødder og ruter	31
Uddannelse og anvendelse	32
Forflytningens vanskelig kunst	33
Fagaftner og eksistensværksted	34
Flyttekasser og gode historier	38
Nyt logo og ny hjemmeside	39
Den første jul på Hospice Vangen	40
Mål for 2020	41
Tak for gaver og støtte	43
Bilag	45

Forord

Af Anette Agerbæk, hospicechef

"Kære alle på Hospice Vangen. Sikke et godt hus I har. Ord er så fattige, og alt, vi kan sige, er tak."

Sådan starter et takkebrev fra en familie, der, sammen med deres syge pårørende, opholdt sig på Hospice i nogle uger i sommer.

Patienterne og deres pårørende oplever en stor omsorg, et højt fagligt niveau og nogle gode rammer i vores nye hus. Dette til trods for, at vi har haft mange og store udfordringer ud over al den daglige drift på Hospice. Vi har bygget et nyt Hospice, vi er flyttet, vi har udvidet patientantallet og organisationerne i huset, vi har haft et stort generationsskifte blandt hospicepersonalet, og vi har haft omkring 1.800 gæster til rundvisning.

Hospice Vangen er navnet på vores nye Hospice i Nørresundby, som vi indviede i maj 2019 med H.K.H. Kronprinsesse Marys deltagelse. Huset fungerer efter hensigten, og alle udtrykker glæde for det. Huset er bygget ud fra principperne for lindrende arkitektur og bæredygtighed, og huset understøtter vores arbejde, der er grundet i hospicefilosofiens værdier.

Efter nogle hårde måneder, hvor vi har arbejdet med at rette fejl og mangler, og hvor vi har vænnet os til nye arbejdsopgaver i et nyt og meget elektronisk styret hus, så er kreativiteten begyndt at dukke op. Det er gode tegn!

Det er sidste gang, at vi udarbejder årsberetningen i denne form. Fremadrettet vil vi løbende lægge artikler og små oplysende film på vores nye hjemmeside.

Jeg vil gerne takke alle jer, både personale, ledere og frivillige, der i det daglige sikrer, at vores patienter og pårørende oplever, at Hospice er livets hus, et hus hvor livet leves indtil døden. Den støtte og opbakning, som vi oplever fra vores støtteforening og bestyrelse, er fantastisk og meget betydningsfuld. Jeg vil også gerne takke alle I rådgivere og byggefolk, som har bidraget til et godt samarbejde og nogle gode løsninger i vores dejlige hus.

Året, hvor vi tog det nye Hospice Vangen i brug

Af Mogens Nørgård, bestyrelsesformand

'Blod, sved og tårer'. Ja, rigtig mange har de seneste år arbejdet ihærdigt på, at vi kunne bygge et nyt Hospice, og resultatet udeblev heller ikke. Vi kunne i forsommeren flytte ind i de nye rammer på Studievej i Nørresundby. Vi er både taknemmelige og stolte over, at det lykkedes.

Ved indvielsen spurgte en af de mange journalister mig: ”Hvad er det største ved denne dag”? Jeg ved ikke, hvilket svar han havde forventet (snoreklipning, maden, Kronprinsessen...?), men jeg svarede ham: ”Det største ved dagen er, at patienter, pårørende, medarbejdere og frivillige har fået et nyt, moderne hus, der er skabt til det, det skal bruges til, nemlig at give patienter og pårørende hjælp, støtte og lindring i den sidste tid”.

Derfor glæder det mig også, at huset er blevet taget godt imod af alle parter, og at vi i de nye rammer kan udføre den opgave, vi er sat i verden for, når vi driver Hospice. Og jeg har ladet mig fortælle, at den gode 'ånd' fra vores gamle Hospice på Kastetvej er flyttet med. Naturligvis, for det er jo medarbejdere og ledelse, der bærer 'ånden', så tak for det.

Men der er fortsat opgaver, der skal løses. Der er fokus på den daglige drift, den daglige opgave med pårørende og patienter, det gode arbejdsmiljø, samtidig med at vi tænker fremad, uddanner og inddrager erfaringer og den nyeste forskning i arbejdet. Men jeg har lyst til at sige: *”Godt gået alle sammen!”*

Den 9. maj 2019 indviede H.K.H Kronprisesse Mary det nye Hospice Vangen, der her ses fra Studievej i Nørresundby.

Det er en stor fornøjelse at være plantepasser på Hospice Vangen

Af Gunny Kongsted, frivillig

Som plantepassere føler vi et stort ansvar for, at samtlige planter – store som små – trives og vokser.

I planlægningsfasen af vort smukke, nye Hospice Vangen blev vi plantepassere inddraget i indkøbet af de store, flotte planter, som skulle plantes i de kurve, der var indkøbt efter råd fra indretningsarkitekten. Vi mødtes i Gug Planteskole og fik en fin aftale med Martin Holmriis, ejer af planteskolen, om valget af planterne og levering af alle planter, inden Kronprinsesse Mary skulle foretage den officielle indvielse af Hospice. Vi synes selv, at resultatet er blevet rigtig godt. Vi må stadig spørge Martin til råds, når en plante ser lidt "sløj" ud, men vi håber, vi lærer at passe det hele til alles tilfredshed – både planter og mennesker.

Vi kunne tage de store planter med fra KamillianerGaardens Hospice. Disse falder godt ind sammen med de nyindkøbte planter. Bl.a. har vi en Nerie, som har stået lidt anonymt på 2. sal på Kastetvej, den var lidt bar i bunden af stammen og meget ranglet. Denne Nerie er ganske gammel. Den var i huset, da jeg begyndte som frivillig for ca. 11 år siden. På et tidspunkt for ca. 3 år siden svirrede det med små fluer fra pottejorden. Næsten alt blev prøvet – uden resultat. Men en dag fik vi det råd at vande planten med en blanding af vand og salmiakspiritus! Dette måtte prøves: Det var alt eller intet. Planten blev vandet med blandingen og fragtet ned i den lille 'solgård'" udenfor Cafe Kamillus – og minsandten om ikke fluerne forsvandt, og der voksede rigtig mange skud ud på stammen, så planten blev meget tættere, end den havde været. Tilbage på pladsen på 2. sal igen trivedes planten godt, men den var stadig lidt ranglet i toppen. Frem med 'ørnenæbbet', og den blev udsat for en hård beskæring. Så måtte Nerien vise, om den ville godkendes til at komme med til det nye Hospice. Nu står den i fuldt flor og trives som aldrig før. Det var godt, den fik chancen.

'Træet' er vores stolthed. Det er en fem meter høj stuebirk, som med møje og besvær blev fragtet ind og rejst i forhallen. På modstående side taler de to blomsterpiger, frivillig Gunni Kongsted (t.v.) og frivillig Helen Lassen, om træets behov for pleje og omsorg.

Vi plantepassere har en turnus, så planterne bliver vandet/nurset en gang om ugen. Hvis der er behov for lidt ekstra indkøb af planter til stuerne, udskiftning af bunddække til de store planter m.v. klarer vi naturligvis også dette.

Det hører med til 'jobbet', at vi vander planterne på stuerne, og glæden over planterne er stor fra patienternes side. Det er hyggeligt at få en lille samtale om blomster, både de planter, der er indkøbt af Hospice, og de buketter, som patienterne har fået. Det sker ofte, at der er et stort blomsterhav på stuen. Så ser vi lige efter, om nogle af buketterne trænger til frisk vand m.v. Det er patienterne meget taknemmelige for.

Det skal også lige nævnes, at vi er meget glade for det skønne orangeri, hvor vi kan udføre omplantning af planter, udskiftning af vand på buketter og hvor vi kan have nogle planter 'på ferie', indtil de evt. blomstrer igen.

Det er et skønt job i dejlige omgivelser.

TID OG TVÆRFAGLIGHED

Af Nikolaj Aarøe Jensen, læge og Louise Lilleholt Schjørring, læge

1. august 2019 startede vi, Louise og Nikolaj, som afdelingslæger i Det Palliative Team og dermed også på Hospice.

Vi var ret spændte på de nye udfordringer, der ville møde os på vores første skridt i den højt specialiserede palliative verden. Kunne vi leve op til de forventninger, der ville være til os fra personale, fra patienter og fra pårørende?

Vores første møde med teamet og Hospice var dog helt igennem fantastisk. I nogle flotte nybyggede rammer på Hospice Vangen blev vi begge imponerede over den ro, den åbenhed og den professionalisme, der er overalt i huset - både blandt de frivillige og personalet. Vi fik hurtigt følelsen af, at vi alle er her med det formål at lindre hver enkelt patient og pårørende.

Selvom både Louise med en baggrund i almen medicin og Nikolaj med en baggrund i onkologi har haft mange svære samtaler, beslutninger og komplicerede patientforløb i praksis og på sygehuset, er det en ny verden, vi er trådt ind i. En verden, hvor endeløse undersøgelser på hospitalet

De to artikelforfattere smiler til os på modstående side, mens de øvrige fotos er en mosaik af billeder fra en af de tværfaglige konferencer på Hospice Vangen, hvor flere personalegrupper mødes for at drøfte aktuelle problemstillinger. På denne konkrete konference deltog sygeplejersker, læger fra Det Palliative Team, musikterapeut, socialrådgiver og medlemmer af hospiceledelsen.

for at finde årsager og helbredelse ikke længere er aktuelle. En verden, hvor tiden og tværfagligheden hele tiden er tilstede. Tiden og tværfagligheden var begge noget, vi to søgte ved vores ansættelse i Det Palliative Team. Vi havde begge følelsen af, at der hvor vi kom fra, var der ikke nok tid til patienterne. Ligeledes var de pårørendes ressourcer og bekymringer ikke så meget i fokus grundet tidspres.

Vi har været glade for, at vi havde muligheden for at starte i teamet på samme tid og har efterfølgende set det som en stor styrke, at vi med hver vores baggrund kan støtte hinanden som nye læger.

Vi glæder os til 2020 med mange, forhåbentlig spændende og udfordrende opgaver

Små lækkerier fra køkkenet

Af Hanne Nørgaard, køkkenleder

Mange af vores patienter er meget beskedne og vil helst ikke være til besvær med hensyn til, hvilken mad de kan og har lyst til at spise. Så når vi, som personale fra hospicekøkkenet, går vores daglige runde, er én af vores opgaver at fortælle dem, hvad vi kan tilbyde og at tale med dem om,

hvad der også kan udgøre et måltid. Vores patienter har ofte en meget lille, eller slet ingen appetit. Derfor er det vigtigt at friste dem med små retter, som er farverige eller flot anrettet, så de får appetitten tilbage, eller i det mindste får lyst til at smage.

Duften fra maden har også stor betydning. Det er meget vigtigt, at portionerne ikke er for store, da patienterne nemt mister appetitten.

Ofte er det godt med nogle energitætte retter, nemlig retter med meget fedt og protein, da patienterne ikke kan spise så meget, men har brug for fedt og protein.

Vi har mange forskellige lækkerier, som vi kan tilbyde patienterne, når vi på vores daglige runde taler med dem om, hvad de kunne tænke sig at spise, bl.a. små desserter så som is, fromage og mousse, diverse supper, slik, søde sager, pålæg, mayonnaisesalater, småkager, frugt og salater.

Hospicekøkkenet laver andet og mere end små lækkerier. Da Hospice Vangen blev indviet, leverede de kanapéer og andet godt til de 200 gæster, og i tillæg til den daglige bespisning af patienter og pårørende, er der ekstra god mad ved særlige anledninger. På modstående side bærer køkkenassistenterne, Pia Christensen og Lotte Bach Olsen, kok Jeppe Avlund Hansens kreationer ind til Kronprinsessen, og sygeplejerske Randi Duus Petersen har – tror vi nok – haft held til at party-crashe en rund fødselsdag.

Flest skridt i januar

Af Smilla, hund og Pia Poulsen, sygeplejerske

Nu kommer min mor og tager jakke, vanter og traveskoene på… åh nej… jeg gemmer mig under bordet. Jeg er en formel 1 labrador, men mine poter bliver så slidte, at jeg ender med at ligne en gravhund.

I januar måned 2019 besluttede sygeplejerskerne sig for at udfordre hinanden på Endomondo: *Hvor mange kilometer kan man tilbagelægge på de 31 dage i januar, altså vel at mærke ved at gå eller løbe*.

Det viste sig, at rigtig mange af dem – ikke mindst min mor – har et stort konkurrencegen. Da måneden var gået, blev vinderdistancen målt til 364 km. Hele måneden var der et sammenhold og et fællesskab, som rakte ud over marker og stræder. Der blev gået ganske mange kilometer rundt om i Nordjylland.

Det sluttede med kåring af vinderne med pokaler, guldkåbe, præmiepodie og bobler, som til enhver prisuddeling.

Men så hvad med mig, som nærmest havde en delt førsteplads... jeg var ikke inviteret og fik heller ingen godbid eller pokal. Vuf, vuf.

[Traveture er vildt overvurderede… max mas, nul guf, og altid når man sover]

Smilla Hund Poulsen

Fra frelse til well-being?

Af Ole Raakjær, hospicepræst

Hospitalspræsters tænkning, tro og praksis i en terapeutisk kultur

Er præsten en psykologisk plattenslager?

Min ph.d.-afhandling undersøger, om den terapeutiske kultur har betydning for danske hospitals- og hospicepræsters tænkning, tro og praksis. Undersøgelsen, der bygger på interviews med denne gruppe præster, sker på baggrund af den litteratur, man refererer til under begreber som 'den terapeutiske kultur', 'psykologiens tidsalder', 'det psykologiske samfund' og 'terapiens triumf'. Denne litteratur antager, at psykologien og selvet i dag har erstattet henholdsvis religionens og Guds autoritet som dem, der fortæller os, hvordan vi skal leve. Som Svend Brinkmann har formuleret det: "Vi går ikke til præsten, men til coachen, terapeuten eller psykologen, og vi læser ikke Biblen, men selvhjælpsbøger. Vi går ikke til bekendelse, vi håber ikke på frelse, men vi håber på selvrealisering. Terapeuterne er blevet de nye præster."

Men hvad betyder det for de 'gamle' præster? Bliver den kristne forestilling om frelse reduceret til et terapeutisk og individuelt spørgsmål om well-being og ha-det-godthed? Bliver de psykologiske plattenslagere for på den måde at retfærdiggøre deres plads på hospitalet eller hospice?

Medvandrer fremfor behandler

Nej, det ser det ikke ud til. Selvom patienternes well-being spiller en vigtig rolle for hospitals- og hospicepræsterne, har den terapeutiske kultur ikke udraderet evangelisk luthersk kristendom eller forvandlet hospitalspræsterne til halvterapeuter.

Den er tværtimod med til at tydeliggøre præsternes særlige profil, som dem, der tænker mennesket sammen og svarer på det lidende menneskes behov for at blive set, hørt og mødt med barmhjertighed og medlidenhed.

Hospitalspræstens møde med patienten/den pårørende ser ud til at fungere som et rum, hvor der er plads til afmagten, meningsløsheden, skylden og lidelsen, et 'sted', hvor man kan få døden i tale. Mødet med præsten bliver på den måde en slags helle - et fristed - for alle de mere eller mindre tydelige krav om at skulle magte, kontrollere, udvikle eller finde mening, som det moderne menneske har med sig.

De krav eller ønsker om problemløsning af skyld, magtesløshed, meningsløshed, sorg, afhængighed og lidelse, som den terapeutiske kultur og dens forstærkninger i hospitalskulturen skaber hos såvel patienter, pårørende og sundhedsprofessionelle, transformerer præsterne til byrder eller livsvilkår, som de ser som deres primære opgave at legitimere og dele. De ser ikke sig selv som eksperter eller behandlere, men som *medvandrere* samtidig med, at de også er 'hilsner fra Gud', 'håbs- og ritualbærere' og 'manden m/k med leen', som flere af de interviewede præster betegner det.

Indvielse af Hospice Vangen

Af Anette Agerbæk, hospicechef

Indvielsen af Hospice Vangen den 9. maj 2020 blev en dejlig dag, med mange inviterede gæster. H.K.H. Kronprinsesse Mary kastede lys over dagen ved at klippe den røde snor og ved at se huset og besøge en hospicepatient.

Talerne og buffeten blev holdt i et stort telt på parkeringspladsen, og den silende regn stoppede heldigvis, lige inden festen startede.

Hospicekøkkenet havde lavet en lækker buffet med mad og kager, og vores tidligere musikterapeut underholdt ved klaveret.

Gæsterne var imponerede over de mange gode og smukke løsninger, som vores nye hus byder på, så det blev en dag med megen glæde.

Vi modtog mange fine gaver til indvielsen, som vi endnu en gang vil takke for.

H. K. H. Kronprinsesse Mary klippede den røde snor, og foretog dermed den officielle åbning af Hospice Vangen.
De to 'tovholdere' er hospicechef Anette Agerbæk og bestyrelsesformand Mogens Nørgård.

VAGT
VAGT

Og der stod de så på rad og række – ordensmagten, vagterne og pressekorpset – og fulgte med i, hvad der foregik. Bestyrelsesformand Mogens Nørgård og flere andre talte til forsamlingen, og bagefter gik man ind på Hospice, hvor Kronprinsessen havde en lang samtale med patienten på stue 7, Lilly Kristine Vammen Jensen. På billedet nederste til ventre er hospicechef, Anette Agerbæk, spændt på dagens forløb, mens souschef, Kirsten Ribberholt Justesen, kunne ånde lettet op, da alt – indvielsesdagen og hele flytningen (se side 22-25) – viste sig at være gået planmæssigt.

Åbent hus på Hospice Vangen

Af Kirsten Ribberholt Justesen, souschef

Den 14. og 15. maj 2020 holdt vi åbent hus for alle, der havde lyst til at se vores nye Hospice, og det var der mange, der gerne ville. Hele 800 fandt vejen til Studievej 25 i løbet af de to dage – tidligere ansatte og pårørende, de ansattes familie og venner, nye naboer, fagligt interesserede, og mange andre. Vi var glade og stolte over at vise huset frem, og både personale og frivillige stillede mandstærkt op – 20 frivillige og repræsentanter for pårørendegruppen hver dag – og hjalp til, hvor der var behov for det. Nogle stod i caféen og solgte kaffe og kager, andre viste rundt i de 'faglige rum' – patientstuerne og alrummet – og hospicekøkkenet leverede alt det, der blev serveret. Det var to rigtig gode dage.

I løbet af de to dage med åbent hus havde vi besøg af mere end 800 mennesker. For at passe på de nye gulve udleverede vi derfor blå overtrækssko til folk – og det så rigtig godt ud! De to frivillige, Viggo Uttrup og Aase Dyhrmann, spillede violin og klaver, og Cantarella gav koncert. Der var så meget at se og høre, at det gjorde godt med en kop kaffe.

Fra ide, til tegnebræt, til færdigt Hospice Vangen

Af Martin Horsevad, tværfaglig projektleder, Bravida Vendsyssel

Som projektleder gør det mig stolt, når jeg i dag går ned ad gangene på Hospice Vangen i Nørresundby. Jeg er stolt over at være medarbejder hos Bravida, som lige fra projektets start har været en del af opførslen af det nye Hospice. Fra det første møde og til nu har det været vigtigt for alle at levere det bedste resultat og de bedste løsninger for patienter, pårørende samt personale. Derfor har dialogen mellem de mange implicerede været meget vigtig og meget afgørende for projektets succes.

[Det er krævende at bygge et hospice, der skal tages mange hensyn, og mange lovkrav skal overholdes. Det er derfor en endnu større glæde at se, at de mange overvejelser nu fungerer i praksis, og hjælper såvel patienter og personale i hverdagen på Hospice Vangen.]

Martin Horsevad

Man bygger ikke bare et hospice; man bygger derimod et hjem for patienter og en arbejdsplads for personalet på Hospice Vangen. Et hjem, hvor patienterne skal føle sig trygge, og hvor der altid skal være plads til pårørende, og en arbejdsplads som skal indeholde de nødvendige tekniske installationer, som er nødvendig for at give den pleje, som et hospice kræver.

Derfor har det gennem hele processen været meget vigtigt, at alle parter er blevet hørt, og især aspekter, som medfører et godt arbejdsmiljø, er prioriteret højt.

Når man som håndværker afleverer et projekt som Hospice Vangen, ved man, at en aflevering ikke nødvendigvis betyder, at projektet er endeligt afsluttet. Der vil altid være en del reguleringer af de tekniske anlæg, efter byggeriet tages i brug. Derfor har vi siden indvielsen af Hospice Vangen løbende været i kontakt med såvel bygherre som personale. Mange af de ændringer, som er ønsket, er indfriet, men ikke alle har været mulige. Vi har dog gennem hele projektet afstemt vores forventninger til hinanden, og på den måde er vi alle i fællesskab nået frem til de bedst mulige løsninger.

Det er krævende at bygge et hospice, der skal tages mange hensyn, og mange lovkrav skal overholdes. Det er derfor en endnu større glæde at se, at de mange overvejelser nu fungerer i praksis, og hjælper såvel patienter og personale i hverdagen på Hospice Vangen.

Der er grund til at være stolt over det nye Hospice Vangen i Nørresundby, og det er vi hos Bravida.

Hospice Vangen set fra et byggeteknisk perspektiv

Af Anne Hedegaard, civilingeniør og Steen Urup Skov, chefkonsulent, Projektafdelingen for Nyt Aalborg Universitetshospital

Opførslen af Hospice Vangen er udbudt som det første OPP-projekt (Offentlig Privat Partnerskab) i Region Nordjylland. TRIGON vandt opgaven som OPP-leverandør til opførelse og drift af det nye hospice. Hospice Vangen er, med sin funktion og sin æstetiske udformning, anderledes end de fleste andre nybyggerier, der opføres i Regionen.

I dette projekt har der været et særligt fokus på funktionalitet samt det æstetiske udtryk, hvor man har ønsket at skabe et byggeri, hvor rum, lys og sanseindtryk skal lægge op til samvær og nærhed men samtidig give plads til private rammer for patienter og pårørende.

Der har fra projektets start været arbejdet med designprincipper for lindrende arkitektur og en høj grad af brugerinvolvering.

Processen har derfor været præget af konstruktive og indlevende brugergruppeprocesser ad flere omgange for at få det bedst mulige hospice beskrevet i udbudsmateriale, funktionsdiagrammer og funktionsprogrammer. Et udbudsmateriale der samlet set endte på over 500 sider.

Herudover har opførelsen af Hospice Vangen haft stor politisk bevågenhed i alle faser af tilblivelsen og den efterfølgende drift med involvering og inddragelse af Hospicebestyrelsen, Forretningsudvalget og Regionsrådet. Det politiske fokus har ikke været oplevet tilsvarende i andre regionale nybyggerier, hvilket understreger, at opførelsen af Hospice Vangen har været noget særligt. Prikken over i´et var indvielsen i maj 2019 med deltagelse af H.K.H. Kronprinsesse Mary, som, trods silende regn, stillede sig til rådighed for at indvie Hospice Vangen og efterfølgende var på en guidet rundtur til orangeriet, alrummet samt til slut besøgte en patient på patientstue nr. 7.

Til opførelsen af Hospice Vangen har der været stillet krav om, at bygningen skulle bæredygtighedscertificeres (DGNB-certificeres). Dette blev godkendt i november 2019, og bygningen er nu guldcertificeret. Dette betyder, at der sammen med de funktionelle og æstetiske overvejelser også er tænkt på at gøre bygningen så bæredygtig som mulig både i forhold til miljøet og driften, men i høj grad også til indeklimaet – herunder lys, akustik, luft og indretning.

Det har været spændende at følge opførelsen af Hospice Vangen, samarbejdet på tværs af byggetekniske kompetencer, håndværkere og brugere har været helt specielt.

Resultatet er blevet super flot – et bæredygtigt hospice, der i mange år fremover skal danne rammen om den lindrende og palliative indsats i regionen.

Flytningen

Af Kirsten Ribberholt Justesen, souschef

Grundlaget for en god flytning blev lagt længe før den fysiske flytning i maj 2019. Allerede på brugergruppemøderne i januar 2017 begyndte planlægningen af de rum, vi skulle flytte ind i. Personalet og de frivillige deltog bl.a. i arbejdsgrupper om det nye hus, og en mindre gruppe medarbejdere med arbejdsmiljørepræsentanten i spidsen tog i processen stilling til møblering, skabe, lys, og indretningen af skabe på patientstuerne og i specialrummene. Der blev lavet mange planer... nøgleplan, gardinplan, sprit- og sæbeplan, skiltning etc.

Samarbejdspartnere

Samarbejdspartnerne blev kontaktet, og det blev aftalt, hvornår de havde sidste leverance på KamillianerGaarden, og hvornår den først leverance var på Hospice Vangen. Det gjaldt f.eks. vaskeriet, Centraldepotet, sygehusapoteket, leverandør af ilt og luftskiftemadrasser, og leverandørerne til køkkenet. Flyttefirma blev bestilt, og vi havde tidligt kontakt til kørselskontoret, som skulle stille med ambulancer til de seks patienter, som vi efter planen skulle flytte med til Hospice Vangen.

Fællesskab

Afdelingssygeplejerske Birgitte Petersen sørgede for, at næsten alle var på arbejde på pakke- og flyttedagene, og frivilligkoordinator Kirsten Muniz varslede de frivillige om, at vi gerne ville have deres hjælp til nedpakning og udpakning.

Det var vigtigt for os, at vi løste opgaven i fællesskab; dels for at have nok arbejdskraft, og dels for at understøtte vores gode samarbejde i det nye hus.

Flytteplan

Jeg havde på forhånd udarbejdet en flytteplan – 14 sider – med alle rummene på Hospice Vangen. Her var det angivet, hvad der skulle flyttes med, navne på de ansvarlige sygeplejersker og på de frivillige hjælpere, og hvilke dage, der var sat af til arbejdet i vagtplanen. Før nedpakning blev alt sorteret og rengjort.

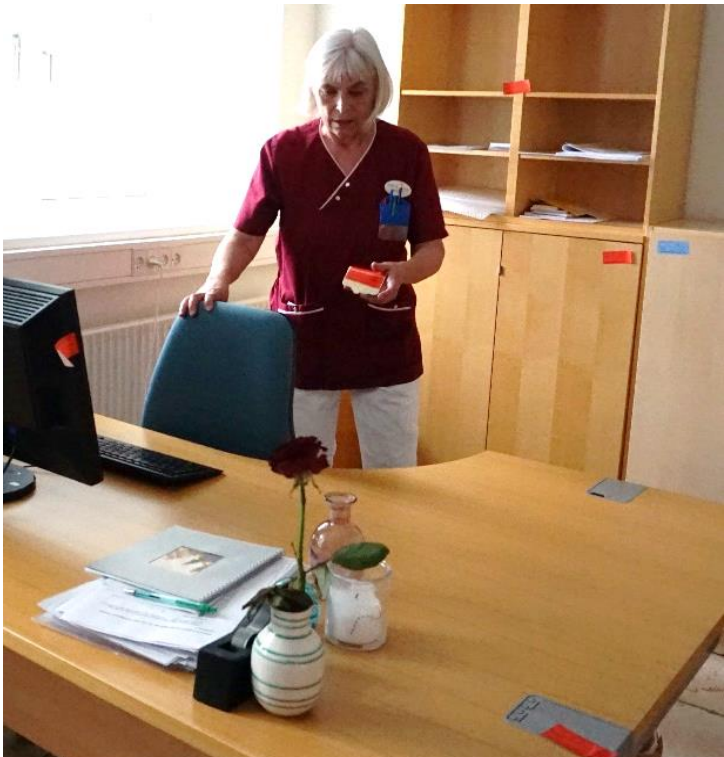

Med røde, blå og gule labels viser souschefen, hvor skabet skal stå...!

Personalet i Det Palliative Team fik også travlt med at planlægge indretning af deres rum og nedpakning af deres kontorer. Vi fik flyttekasser og labels og silkepapir den 1. maj. De blå labels skulle på kasser til rum i nordfløjen og de gule på kasser til rum i sydfløjen. Alle kasser skulle mærkes med rumnummer, så der blev opsat kort over det nye Hospice med farver og rumnumre alle steder, hvor man kunne hente flyttekasser.

Allerede den 3. maj røg det første flyttelæs afsted. Vi flyttede møbler til mødelokalerne, som jo skulle være klar til åbent hus. Biblioteket blev også flyttet den dag.

Vi valgte at flytte sygeplejedepotet den 14. maj. Alt blev sorteret og ordnet. Vi fik store flyttekasser, som de 100 bakker fra skabene kunne gå ned i. Vi havde suppleret de gamle skabe med nye mage til, så der blev plads til alt. Vi tog de depotvarer fra, som vi regnede med at få brug for på KamillianerGaarden, indtil patienterne flyttede. Et par gange i perioden inden flytningen hentede vi depotvarer på Hospice Vangen til nye patienter på KamillianerGaarden.

De store flyttedage

De store flyttedage var 21. maj, 22. maj og 23. maj. Alt, som skulle flyttes de første to dage, blev pakket af personale og frivillige en eller to dage i forvejen. Da vi fortsat havde patienter på KamillianerGaarden, nedpakkede og flyttede vi først de tre etager, hvor der ikke var patienter; det var mest skånsomt for patienter og pårørende, at deres etage var urørt.

Den sidste dag pakkede og flyttede vi hele patientgangen og alle patienterne, så den dag var flyttefolkene lige i hælene på os. Medens vi pakkede ned på den ene matrikel, pakkede de ud på den anden. Vi havde sørget for, at det så vidt muligt var de samme personaler og frivillige, der pakkede ned den ene dag og ud den næste dag.

Straks en patient havde forladt stuen, skruede vi loftslifte og andre ting ned og gik i gang med at tømme og vaske senge, sengeborde og alt det andet på stuen, så det kunne komme med næste flyttebil.

Vi havde på dette tidspunkt allerede flyttet senge og udstyr fra den øverste patientgang på KamillianerGaarden, så der stod opredte senge klar til patienterne, når de ankom på Hospice Vangen. Loftliftene fra den øverste etage på KamillianerGaarden var i forvejen skruet ned og monteret i de stuer på Hospice Vangen, som vi havde planlagt, at vi skulle tage i brug først.

Vi havde også nået at plukke blomster og sætte dem ind på de nye stuer, for at patienterne skulle føle sig velkomne.

Medicin

På flyttedagen havde hver patient og dennes pårørende sin egen sygeplejerske hele dagen. Der var lavet nødrationer med medicin til hver enkelt patient, så vi ikke var afhængige af medicinrummet, der efter planen først ville være i drift om eftermiddagen.

Vi fik god hjælp af 'vores' to farmakologer fra sygehuset til at flytte medicinrummet og til at få medicinen på plads i det nye medicinrum med det samme. De klarede opgaven sammen med vores medicinansvarlige sygeplejerske. Den medicin, som skulle holdes kølig, blev pakket i specielle kølekasser. Først på eftermiddagen var al medicin på rette hylde, og dermed var det nye medicinrum helt klar til brug.

De ansatte havde hver sit ansvarsområde. F.eks. sørgede den sygeplejerske, som stod for omklædningsrummene, for, at der var passende med uniformer på begge adresser, og at alle havde tømt og vasket sit skab og efterlod det åbent på flyttedagen.

De frivillige

De frivillige gjorde en stor indsats, og frivilligkoordinator Kirsten Muniz havde i planlægningen taget hensyn til de opgaver, de bestred i huset til dagligt. F.eks. var det havegruppen, der nedpakkede haveredskaber, havemøbler og krukker, og nogle af værtinderne, der hjalp med at nedpakke service og sætte det på plads igen på en god og logisk måde.

Team Kirsten – Justesen og Muniz – og en af de store drenge.

Netværket

En uge før selve flytningen satte vi midlertidige borde op på sygeplejerskekontoret. Leverancen at de nye borde var forsinket. Vi satte fire nye pc'er op og tjekkede, at netværket var i orden, og at vi kunne tilgå den elektroniske patientjournal. På den måde skulle sygeplejersker og læger kun undvære adgang til journalen under transporten til Hospice Vangen. De professionelle havde adgang til journalen i samme øjeblik, de trådte ind i huset.

Køkkenet

Køkkenpersonalet havde planlagt flytningen af køkkenet ned til mindste detalje, og på flyttedagen kunne de allerede lave mad det nye sted. Vi fik hjælp af eksperter til at afmontere den store ovn, som kun med møje og besvær kunne være i flyttebilen.

Klarede flytningen godt

Jeg var den sidste, der forlod KamillianerGaarden på flyttedagen. Da var alt, som skulle med, pakket og flyttet, og det var meget tilfredsstillende at høre, at patienter og pårørende havde klaret flytningen godt. Alle vitale dele af Hospice var i fuld funktion på Hospice Vangen, da jeg nåede derud. Kirsten Muniz og Benny Kristensen stod i alrummet og drøftede de sidste optagelser af filmen *Flytningen*, som dokumenterede hele flytteprocessen og senere blev vist på TV2 Nord. Personalet var trætte og tilfredse. Aftenvagterne begyndte så småt at ankomme.

Et kaos, der som resultat af god planlægning, endte godt.

'House-cooling' på KamillianerGaardens Hospice

Af Signe Marie Lindstrøm, musikterapeut

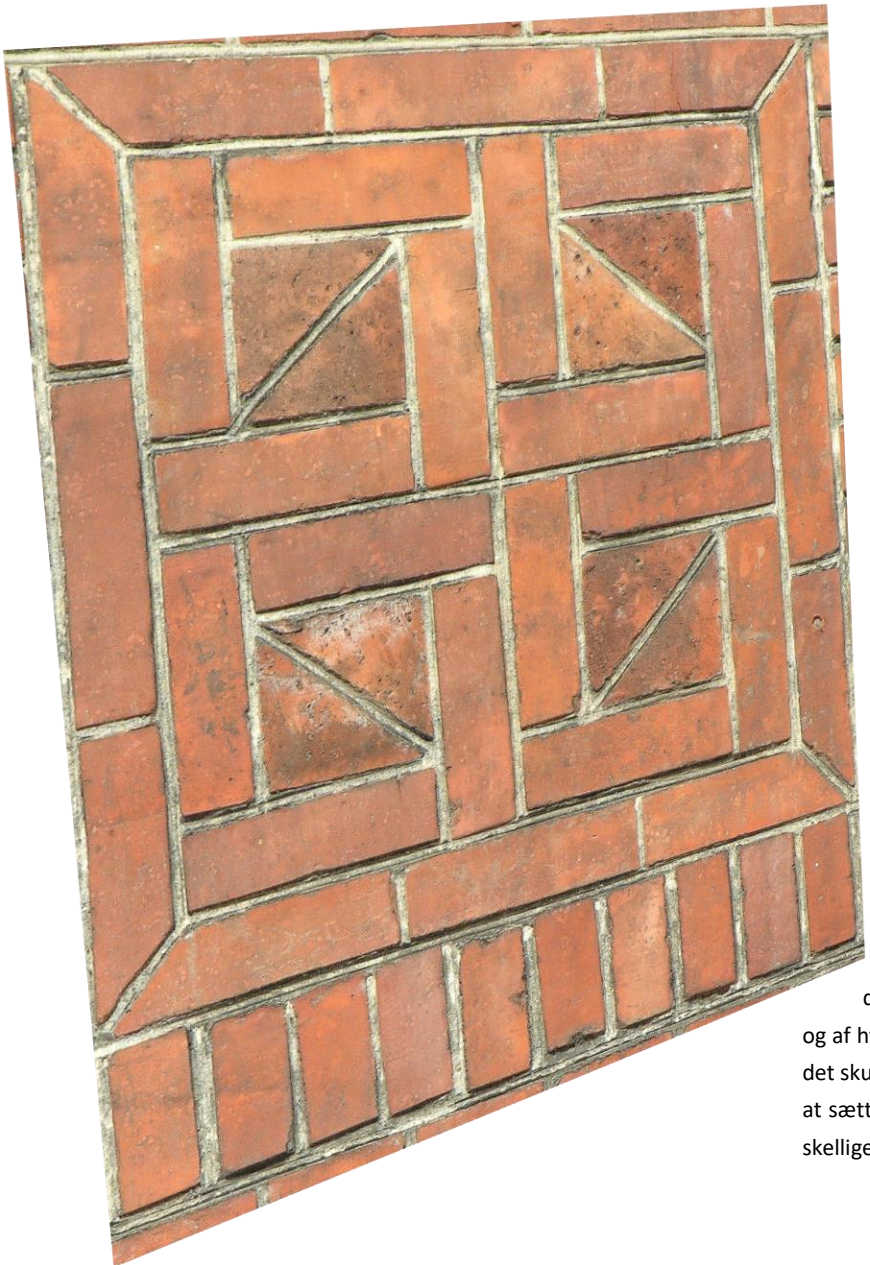

På en hyggelig personale-vandretur i området omkring det nye Hospice Vangen nogle uger før den store indflytning opstod en lys idé. Et par ledere fødte tanken om, at vi måske kunne lave en house-cooling med nogle øl og lidt mundgodt; en måde at sige farvel til det tomme slidte hospicehus og dermed få sat punktum for tyve års mangfoldige oplevelser med patienter, pårørende, efterladte og ikke mindst hinanden.

En musikterapeut greb idéen og blev involveret som koordinator, men måske især fordi lejligheden var oplagt til en afskedssang eller to. I længere tid havde der også været tale om, hvordan 'hospice-ånden' kunne komme med fra de trygge murstensbygninger på Kastetvej og over i vores flotte nybyggeri.

En sekretær havde hørt om en sygehusafdeling i Aarhus, hvor man symbolsk i en dåse indsamlede alt dét, man gerne ville have med fra den gamle afdeling til den nye. Det blev inspirationen til den store syltekrukke med patentlåg, som skulle blive beholder af alt det gode, som vi ønskede at overføre til Hospice Vangen.

Nogle havde også undret sig over, hvad den der hospice-ånd egentlig bestod af, og hvordan - og af hvem - den skulle defineres. Derfor kom vi frem til, at det skulle være noget, vi alle på demokratisk vis var med til at sætte ord på, når vi gik rundt og 'housecoolede' de forskellige rum på KamillianerGaarden.

Scenen var sat. Tirsdag den 28. maj - få dage før det gamle hus på Kastetvej skulle overtages af Skt. Mariæ Skole - samledes omkring 30 mennesker fra både Hospice og Det Palliative Team med lige dele vemod, melankoli, forventningsglæde og lettelse. Der blev sunget, grinet, grædt, spist, drukket og fortalt historier. Mange historier. En del gode aspekter ved hospicelivet og hospicefilosofien, som den har udspillet sig i praksis i alle de forskellige rum i vores hus, blev delt og 'suget' ind i syltekrukken.

Eksempler på bestanddele af hospiceånden som historierne definerede var: gæstfrihed, nærvær, omsorg, plads til forskellige måder at leve og dø på, fællesskab omkring måltider, højtider, sangaftner og andre arrangementer, varmt kollegialt miljø med gode traditioner for at sige ordentligt farvel og tak, og dybt engagement fra alle ansatte og frivillige for at imødekomme meget forskellige fysiske, psykiske, sociale og åndelige behov. Men der blev også fortalt om oplevelser, som vi absolut ikke ønskede at tage med os, men der blev krukken heldigvis hermetisk lukket, så dem efterlod vi forhåbentlig.

Nogle af stroferne fra lejlighedssangene klingede i de tomme rum på den velkendte go-nu-nat melodi: *Far-nu-vel, vort gamle hospicehus. Hvis vi kunne, gav vi dig et kæmpe knus. Tak for husly 20 år, både go´e og svære kår, vores KamillianerGaard. Far-nu-vel vort gamle hospice-hus*.

Og da syltekrukkens usynlige, men meget varme indhold, diskret blev lukket ud i det nye hus, blev dørene åbnet og indholdet budt hjerteligt velkommen. Men hospiceånden var allerede ankommet. For den bor i os alle, der hver dag lægger vores engagement i huset.

Pårørende, og samtidig ansat på Hospice

Af Kirsten Ribberholt Justesen, souschef

INTERVIEW MED TRE KOLLEGER PÅ HOSPICE OG I DET PALLIATIVE TEAM, SOM I DET FORGANGNE ÅR HAR OPLEVET AT HAVE NÆRE PÅRØRENDE INDLAGT PÅ HOSPICE VANGEN

Indledningsvis spurgte jeg de tre kolleger om, hvorfor deres pårørende var blevet indlagt på det hospice, der også var deres arbejdsplads. Det var der flere årsager til.

Alle tre patienter blev visiteret af et palliativt team og fik tildelt plads efter de vanlige kriterier. En af patienterne var indlagt på et sygehus og ville helst hjem, men da patienten havde store smerter, var det ikke en god løsning. Derfor faldt valget på et hospice i nærheden af et familiemedlem. Nærheden til familien spillede også en stor rolle hos de andre patienter, som også selv ønskede at komme her.

Ægtefællerne til patienterne var enige i deres beslutning og ville gerne, at den syge tog imod tilbud om indlæggelse. Patienterne havde allerede i forvejen et vist kendskab til stedet, fordi de havde en nær pårørende, der arbejdede her, og en af dem havde set sin datters nye arbejdsplads.

Både patienter og deres ægtefæller var tilfredse med opholdet. En patient, en mand af få ord, udtalte kort efter ankomsten, at han troede, at det var bilturen værd. En anden sagde, at her var godt at være. Ægtefællerne følte, at de kunne slappe af og få mulighed for at være pårørende. I flere tilfælde havde det været hårdt for ægtefællen at passe den syge hjemme, og der havde været spændinger, når patienten f.eks. ikke kunne tage medicinen. Nu tog personalet ansvar for behandling og pleje, og det var en lettelse. Ingen af patienterne ønskede at komme hjem igen, og alle tre patienter døde på Hospice efter relativt korte forløb.

Det ekstra kendskab til huset

De ansatte pårørende var også tilfredse med opholdet. De havde fra starten stor tillid til, at deres kære ville få en god pleje og behandling her, og de blev ikke skuffede. De lagde ansvaret fra sig og samarbejdede med personalet som almindelige pårørende. De havde alle været involveret tidligt i forløbet, da de havde mere viden om lindrende pleje og behandling end andre pårørende. Det ekstra kendskab til huset gjorde bl.a., at de kunne bede om ting, som muligvis ikke var faldet andre pårørende ind. En af dem bad f.eks. om en is til den syge, som havde mistet madlysten; hun vidste, at vi havde is i fryseren til småtspisende patienter.

Gjorde sig umage

De ansatte pårørende gjorde sig alle umage med at vise, at de nu var pårørende og ikke kolleger. En af dem bad sygeplejerskerne om at stoppe hende, hvis hun blandede sig for meget eller var i vejen. En anden bad sygeplejerskerne om at behandle hende som pårørende. De opfattede da også, at sygeplejerskerne gjorde sig umage med at skelne. De lagde mærke til, at sygeplejerskerne inddrog hele familien i drøftelserne på stuen. Det skete også, når de andre pårørende på stuen trak sig lidt for at lade den ansatte pårø-

rende føre ordet. De fortalte, at deres kolleger i nogle tilfælde lige skulle finde ud af, hvordan de skulle forholde sig til dem som pårørende. En havde fornemmelsen af, at de skulle vænne sig til, at hun havde mulighed for at bedømme deres sygepleje, når hun var til stede, hvilket hun slet ikke ville. En anden fortalte, at hun blev varm af gode følelser, hver gang en sygeplejerske, hun kendte, trådte ind på stuen. Det gjaldt alle, der kom derind.

Journalen

De pårørende havde i udgangspunktet ikke ret til at se den syges journal. Det viste sig imidlertid, at patienterne havde givet dem tilladelse til at se journalen. Det var der ingen, der benyttede sig af. De havde tillid til, at de fik den viden af de professionelle, som de havde brug for. De har heller ikke efterfølgende læst om deres kære i den elektroniske patientjournal. En sagde, at der ikke var grund til at opsøge det. Personalet kunne muligvis have oplevet noget anderledes end hende, og det var der ingen grund til at vide. En anden fortalte, at andre af de pårørende havde sagt, at hun ikke skulle læse journalen. Hun havde ikke gjort det uanset.

Det bedste og det sværeste

De ansatte pårørende blev spurgt om, hvad der var det bedste og det sværeste ved at være pårørende på sin arbejdsplads.

Det bedste var, at de var trygge på forhånd. De havde tillid til personalets professionalitet. En af dem sagde, at det lidt var som at tage den syge med hjem. Det hele fungerede med det samme. Der var ingen prøvetid, hvor man så det nye sted an. En anden sagde, at de vidste, at personalet var her for dem.

Men samtidig blotter man sig på en anden måde overfor sine kolleger, end man normalt gør. Det kunne godt være lidt svært, men betød egentlig ikke så meget. Der var tillid til, at det man viste frem, blev behandlet rigtigt. Og selvom det, der foregik, var tungt, hjalp personalet med at klare det, og trygheden gjorde, at patienterne faldt mere til ro, og viste den bedste side af sig selv.

Det lærte vi

På spørgsmål om, hvad vi som kolleger kan lære af forløbet, svarede en, at vi ikke skal være bange for at gå ind til en kollegas familie. De pårørende leder ikke efter fejl og vil ikke vurdere os. De er glade for direkte dialog.

En af de pårørende har senere tænkt på, hvordan vi som professionelle taler om et forløb, som det, hun var del af. Set fra de professionelles side er det et godt forløb, når det lykkes at lindre patienten, men for den pårørende kan det være alt for store ord. De har set et kært menneske lide og dø. For dem blev forløbet tåleligt takket være den gode behandling og pleje på Hospice Vangen.

En pårørende nævner, at det var vanskeligt at komme ud af huset igen efter dødsfaldet og udsyngningen. Hendes kolleger var optaget af deres øvrige gøremål, og hun vidste ikke helt, hvordan hun skulle få sagt farvel og tak og forlade Hospice som pårørende, inden hun skulle komme der som kollega om få dage.

Morgensang

Af Birgitte Lundberg Pedersen, afdelingssygeplejerske

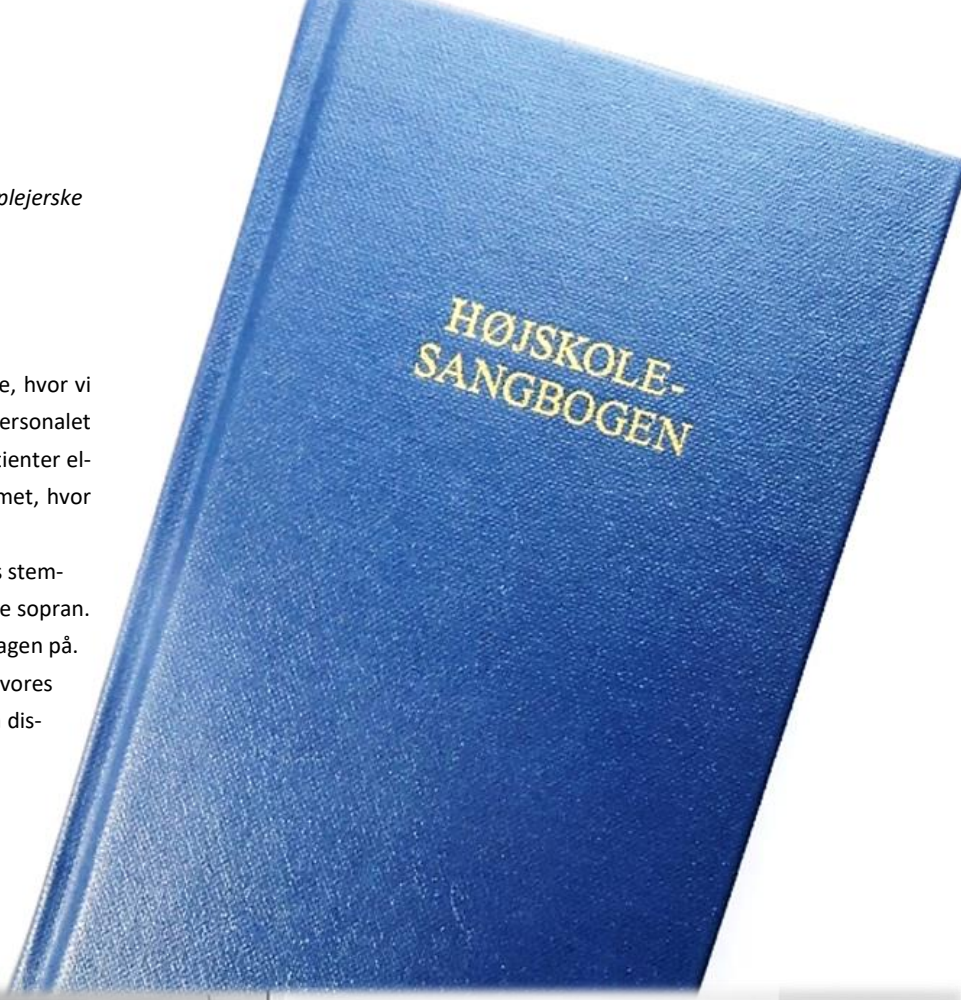

En ny tradition er skabt på vores nye Hospice, hvor vi er kommet i et plan. Hver morgen samles personalet og synger en sang – og indimellem finder patienter eller pårørende vejen op til træet i fællesrummet, hvor samværet foregår.

Repertoiret er bredt lige som personalets stemmer, som rækker fra den dybe bas til den høje sopran. Vores fælles sang er en god måde at starte dagen på.

Et par gange om ugen er vi så heldige, at vores musikterapeut, Signe, kan akkompagnere; på disse dage har vi mod til at stifte bekendtskab med nogle nye og ukendte sange.

Rødder og ruter

Af Vibeke Kaastrup Jensen, sygeplejerske og Maria B. Andersen, sygeplejerske

TO SYGEPLEJERSKERS OPLEVELSE AF DEN FØRSTE NATIONALE PALLIATIVE KONGRES

Vi var umiddelbart forundret over overskriften, men efter at have set programmet og have deltaget, gik den dybere mening op for os. Programmet var inspirerende, og vi blev på fineste vis ført igennem palliationens udvikling – tilbage fra Cicely Saunders og St. Christopher's Hospice til de samfundsmæssige udfordringer, vi står med i dag. Vi fik kort sagt fortalt om vores fælles historie og fik bekræftet vores egne oplevelser af nutiden. Ved hjælp af en bred vifte af oplæg fik vi en præsentation af, hvor vi i palliationen gerne vil hen.

3. og 4. oktober var to fantastisk inspirerende dage ved Kolding fjord med yderst engagerede oplægsholdere, der blandt andet præsenterede os for emner som "Palliation i det moderne sundhedsvæsen", "Hospice care: Possible Future's" og "A vision for palliative care research and development". Sidstnævnte gav os et velplaceret spark bagi.

Vi kunne frit vælge mellem de mange oplæg, så vi i vid udstrækning kunne tilrettelægge vores dage ud fra vores interesseområder.

Vores største udfordring var at skulle vælge fra – ikke til – da vi blandt andet kunne vælge mellem oplæg som: "Jeg vil helst ikke dø på et sprog, jeg ikke taler", "Men alle andre dage skal vi leve", "Sorgdiagnosen – pro et contra".

Udover det faglige, var dagene fyldt med hyggeligt samvær, latter, lækker mad og forfriskende ture i bølgen den blå – alt sammen med Storebæltsbroen i horisonten. Stor, stor tak til de veloplagte oplægsholdere, vores dejlige arbejdsplads – og ikke mindst vores nordjyske kollegaer.

Uddannelse og anvendelse

Af Kirsten Borrisholt, sygeplejerske

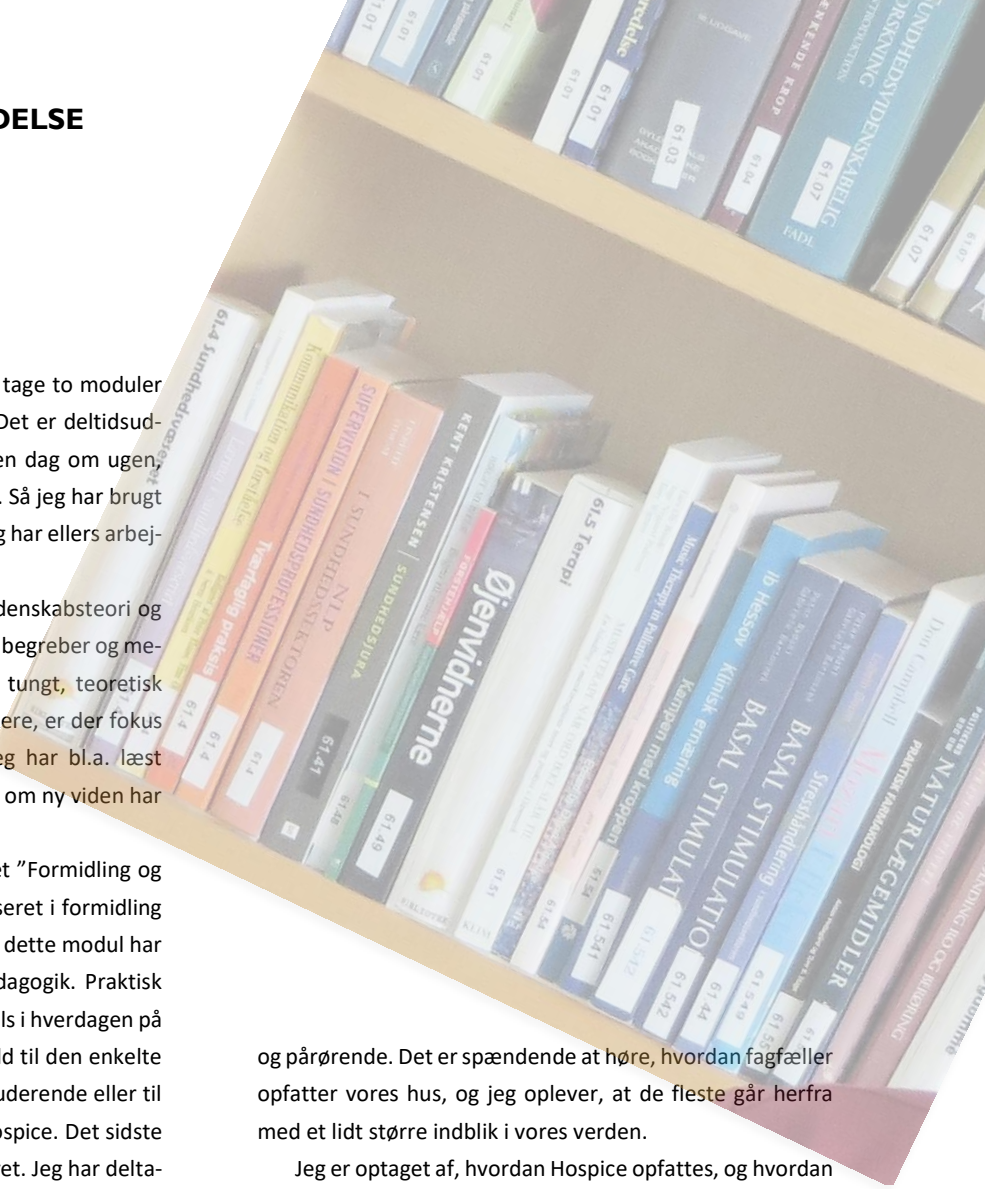

Jeg har i år været så privilegeret at kunne tage to moduler af en Sundhedsfaglig Diplomuddannelse. Det er deltidsuddannelser, så der er typisk undervisning en dag om ugen, foruden gruppearbejde og en del læsestof. Så jeg har brugt en del dage på uddannelse i løbet af året og har ellers arbejdet som vanligt.

I foråret havde jeg kastet mig ud i "Videnskabsteori og metode". Her lærte jeg om videnskabelige begreber og metoder i sundhedsvæsenet. Det er ganske tungt, teoretisk stof, men da det er uddannelse for praktikere, er der fokus på koblingen mellem teori og praksis. Jeg har bl.a. læst forskningsartikler og øvet mig i at vurdere, om ny viden har relevans for sygeplejepraksis på Hospice.

I efteråret har jeg gennemført modulet "Formidling og Undervisning". Jeg har altid været interesseret i formidling - viderebringelse af viden eller erfaring. På dette modul har jeg lært teori om kommunikation og pædagogik. Praktisk har jeg dels øvet mig på uddannelsen og dels i hverdagen på arbejde, hvor formidling både sker i forhold til den enkelte patient eller pårørende, til kollegaer og studerende eller til grupper af interesserede besøgende på Hospice. Det sidste er jeg begyndt at arbejde med her i efteråret. Jeg har deltaget i rundvisningsarrangementer på Hospice i samarbejde med husets frivillige, som modtager og viser rigtig mange interesserede gæster rundt. Er gæsterne fagpersoner, kommer der oftest også faglige spørgsmål om pleje og behandling. Jeg sætter stor pris på mødet med interesserede gæster, som gerne vil vide noget om vores tilbud til patienter og pårørende. Det er spændende at høre, hvordan fagfæller opfatter vores hus, og jeg oplever, at de fleste går herfra med et lidt større indblik i vores verden.

Jeg er optaget af, hvordan Hospice opfattes, og hvordan viden om vores tilbud kan udbredes i det øvrige sundhedsvæsen, så jeg håber på flere formidlende opgaver i fremtiden, hvor jeg kan bruge mine nyerhvervede kompetencer. Efteruddannelse er udviklende og motiverende for mit daglige arbejde på Hospice, så jeg sætter stor pris på de muligheder, jeg har fået i 2019.

UNDERVISE FOR

Forflytningens svære kunst

Af Anne Sophie Fuglsang, sygeplejerske og forflytningsvejleder

I foråret 2018 skete der det dejlige, at jeg blev ansat som sygeplejerske på KamillianerGaardens Hospice efter syv år på Brystkirurgisk afdeling på Rigshospitalet. Det var et spændende og udfordrende skift. Jeg kom med primær erfaring fra ambulatorie, hvor langt de fleste patienter, fraset deres ny-diagnosticerede cancer, var raske i den forstand, at de var i fuld vigør og kunne tage vare på sig selv. På KamillianerGaardens Hospice stod jeg fra dag ét overfor en omfattende og meget central udfordring i plejen af patienterne. Hvordan hjælper jeg patienten med fysiske og ofte også kognitive problemstillinger med at komme fra A til B, så det både er sikkert for patienten og mig? Det krævede mange, daglige og interessante forsøg. Nogle vellykkede og andre langt fra. Hovedsageligt fyldte det meget for mig at blive bedre.

En dag fik jeg muligheden for at ansøge om et kursus til forflytningsvejleder. Det tog mig ikke mange sekunder at få griflet mine overvejelser og begrundelser ned for, hvorfor det netop var mig, der skulle af sted. Og det blev mig. Kurset strakte sig over nogle måneder og var opdelt i mindre moduler. Jeg var først og fremmest drevet af ønsket om at blive god til det der med forflytninger, eller i hvert fald bedre! Men som kurset skred frem, stødte jeg på min indre underviser, hende som jeg nok godt vidste var der, men som jeg ikke har taget mig tid til at se i øjnene. Pludselig var jeg også drevet af at opsamle viden med henblik på at formidle det videre til mine kollegaer på Hospice, der, ligesom jeg selv, hver dag står i forflytningens svære kunst.

På Hospice har der igennem tiden i stor udstrækning været tradition for at hjælpe patienterne i forflytningssituationer, ved hjælp af god gammeldaws og kærlig sygeplejehåndkraft. Selvom KamillianerGaardens Hospice rummede mange fine hjælpemidler, da jeg startede, var der stadig stor plads til forbedring i mødet med patienter, som havde brug for støtte til at flytte sig. På kurset lærte jeg nye teknikker og fik genopfrisket gamle, og på kursets sidste dag skulle jeg brillere med al min lagrede viden overfor mine medkursister. Det gik fantastisk!

I maj flyttede vi til Nørresundby, og jeg har nu været forflytningsvejleder i ni måneder. Og jeg er vild med det. Min egen arbejdsdag på Hospice Vangen er blevet langt mere sikker for både patienter og for mig. Det lyder en kende usikkert, men forstå mig ret. Jeg udfordres stadig, måske ikke dagligt, men ganske ofte, også i min rolle som vejleder. Det der med at undervise og vejlede viser sig at være en anden svær kunst, der skal forenes med forflytningens. Mine kollegaer er gode til at bringe nye, kringlede og svære forflytninger på banen, og alle lærer og modtager på forskellig vis. Jeg har ikke svaret på alt. Det har de heller ikke. Jeg tvivler på, at mine undervisere på kurset, Carsten og Kjeld, har! Der er nemlig ingen facitliste, men en endeløs mulighedsliste, og noget, som fungerer den ene dag, fungerer måske ikke den næste og omvendt. Nogle forflytninger er vellykkede, mange faktisk, og andre langt fra. Jeg er glad for, og beæret over, at jeg får lov at præge denne udvikling på verdens bedste arbejdsplads.

RMIDLE VEILEDE

Fagaftner og eksistensværksted – Intern undervisning i 2019

Af Lisbeth Halager, udviklingsleder

Mængden og arten af undervisningsaktiviteter i 2019 har, som så meget andet, været præget af flytningen til Hospice Vangen. Atter i det forgangne år blev der ansat flere nye sygeplejersker.

Palliationskursus

I januar og februar blev som vanligt afholdt palliationskursus, hvor personale fra Det Palliative Team og Hospice formidler deres viden om lindring af symptomer. Målgruppen er sundhedsprofessionelle med minimum en mellemlang videregående uddannelse.

Kurset varede i alt 5 dage og er en del af introduktionen til nyansatte. 6 sygeplejersker fra Hospice deltog på dette kursus.

Supervision

I foråret blev der udbudt et supervisionsforløb med ekstern supervision. Det var et forløb over 8 gange, hver supervision var på 2 timer. Milo Leig Andersen fra Nordjysk Center for Supervision var supervisor for en gruppe på 7 ansatte. Alle syntes, at det var et udbytterigt forløb.

Sygeplejefaglig Supervision

Ud over gruppesupervision blev der tilbudt sygeplejefaglig supervision ved udviklingslederen, som et åbent tilbud. Alle kunne komme til dette tilbud, som blev tilbudt 8 gange af en times varighed.

Fagaften om ALS og respirationshjælpemidler

I februar var der arrangeret en fagaften, hvor repræsentanter for Center for Muskelsvind kom og underviste i Atrofisk Lateral Sklerose (ALS). ALS er en neurologisk sygdom, hvor musklerne langsomt lammes, fordi nerveceller bliver omdannet til fedt. Når sygdommen rammer vejrtrækningsmusklerne, får mange patienter brug for respirationshjælpemidler, og de bliver tilknyttet Respirations Center Vest. Repræsentanter derfra kom og fortalte om diverse respirationshjælpemidler, som vi via patienternes behov stifter bekendtskab med på Hospice.

Undervisning af nyansatte sygeplejersker

Nyansatte sygeplejersker får som en del af introduktionen 2 dage med undervisning og introduktion til at arbejde på Hospice. Der undervises i værdigrundlaget og i kliniske retningslinjer, men også i hvordan og hvor man kan finde viden om de mange tekniske procedurer, der er en del af sygeplejen på hospice. 6 sygeplejersker deltog i undervisningen, et par af dem var afløsere.

Superbrugerundervisning

Der har været undervisning af både brugere og superbrugere i vores nye hus og i den nye teknologi. Lyset har flere indstillinger, og er ikke bare en tænd-sluk funktion. Varmen reguleres via relæer på væggen, samt vha. af en almindelig radiator på patientstuerne. Kaldene fra patienterne kobles på telefonerne på en ny måde. Affaldssorteringen er ander-

FAGAFTEN EKSI

ledes. Opvasken er anderledes, da vi kun har en industriopvaskemaskine i produktionskøkkenet. Vi kan optage musik og gudstjeneste og sende det på TV. Der er Bluetooth højtalere på stuerne. Alt dette er der blevet undervist i.

Dialyse og permanente dræn

Nogle gange har vi brug for undervisning i konkrete sygeplejeprocedurer. I årets løb har vi fået undervisning i posedialyse (hjemmedialyse), og i permanente dræn, hvorfra der kan tømmes væske fra bughulen eller fra lungehinderne.

Arbejdsmiljødage

I september havde vi 2 arbejdsmiljødage, hvor hele plejepersonalet fik genopfrisket eller blev introduceret til forflytningens svære kunst og nye hjælpemidler på Hospice. De nye hjælpemidler er el-lænestole, hæve-sænke toiletter, hæve-sænke vaske, samt en reprise over emnerne regulering af lys og varme. Ud over det var der en fælles drøftelse af arbejdsmiljømæssige udfordringer, som der er i hverdagen, samt taget de første skridt til en APV over det psykiske arbejdsmiljø.

Fagaften om smerter

I oktober var det to af sygeplejerskerne på Hospice, som havde arrangeret en fagaften om smerter, hvor de øste ud af deres forskellige viden. Anne Poulsen er ved at tage en Master i Smertevidenskab og Tværfaglig Smertebehandling, Elisabeth Ubbesen har mange års erfaring som sygeplejerske og har en uddannelse som zoneterapeut. Det blev en spændende aften, hvor fokus var på: Hvad smerter er? Hvad betyder smerten for den enkelte? Hvordan udarbejder man en god smerteanamnese? Hvordan kan man lindre smerter nonfarmakologisk? Oplevelsen af en smerte er påvirket af mange ting som kultur, tidligere oplevelser og viden om, hvad der udløser smerten.

Refleksion / eksistenslaboratorium

I løbet af efteråret har 12 sygeplejersker deltaget i et forløb, som vi kalder refleksion / eksistenslaboratorium. Forløbet var af 3 x 3 timers varighed. Det bygger på den tanke, at eksistentielle problemstillinger er på spil hver eneste dag i vores arbejdsliv, og at den måde, vi møder dem hos patienter og pårørende på, hænger sammen med vores egne erfaringer, holdninger og antagelser. Forløbet har til hensigt at styrke den måde, vi selv taler om eksistentielle problemstillinger for ad den vej at blive bedre til at lytte efter dem i mødet og samtaler med patienter og pårørende. Arbejdsformen er praktiske øvelser og fælles refleksioner, og vi vil blandt andet se nærmere på den svære samtale og forståelsen af sorg. Det handler om at skabe et rum, hvor vi i fællesskab kritisk kan reflektere over det sprog og de forståelser, værdier og holdninger, vi har med os, og som ofte ubevidst smitter af på vores praksis.

Sygeplejekonferencer

4 dage om ugen afholdes der sygeplejekonferencer, hvor sygeplejersker har mulighed for at reflektere over dagens hændelser og få hjælp og sparring, hvor der er behov for det. Konferencen styres skiftevis af ledere af sygeplejen, præst og musikterapeut, derved kommer der forskellige vinkler på problemstillingerne.

Makkerpar

Til dagligt arbejder vi med makkerpar, hvor sygeplejerskerne arbejder tættere sammen med én kollega. Den enkelte sygeplejerske er fortsat ansvarlig for de tildelte patienter, men kan hente hjælp og sparring ved sin makker. Ordningen med makkerpar har til formål at skabe faglig udveksling samt at give sygeplejersken tryghed i, at der er en kollega, der kan hjælpe og støtte. Bl.a. for nyansatte og afløsere kan dette tiltag have stor værdi.

Arbejdsmiljøgruppen om 2019

Af Bodil Kristensen, arbejdsmiljørepræsentant og Kirsten Ribberholt Justesen, arbejdsmiljøleder

I 2019 flyttede vi til et nyt hus, hvor det fysiske arbejdsmiljø er i top. Indretningen af birum og depoter er nøje gennemtænkt. Skabene er mærket, og tingene ligger på rette plads. Mange arbejdsgange er optimeret, og en del skyllerumsarbejde er faldet bort. Dette giver ro til patientplejen.

Vi forlod et hus, som vi holdt meget af, og vi har med stort held integreret alt det, som fungerede godt på KamillianerGaarden i vores nye Hospice Vangen. Vi fik indflydelse på det nye hus, før de første streger var tegnet. Arkitekterne lyttede til brugerne og har skabt de rammer, vi ønskede os. Det er vi meget glade for.

Vi nyder at arbejde på patientstuerne, opholdsrummene fungerer efter hensigten, og patienter og pårørende synes, at rammerne er gode. Terrasserne ved patientstuerne er blevet flittigt brugt i sommer, ligesom grillmestrene de fleste onsdage i sommerens løb har tilberedt dejlig mad på den store terrasse ved Alrummet.

Vores arbejdsmiljø er blevet meget bedre på alle måder. Vi havde en overgang færre patienter, fordi vi ikke havde nok læger. Dette gav luft til oplæring af nyt personale og indkøring i huset. Det blev en god proces.

Vi er blevet flere i kaffestuen nu, hvor alle personalegrupper spiser sammen. Det er hyggeligt, at vi nu kender personalet i Det Palliative Team bedre.

Det er flot, at vi har en PC til hver sygeplejerske på sygeplejerskekontoret, men det udfordrer hyggen i rummet. Vi har nedsat en arbejdsgruppe, der skal komme med forslag til en 'varmere' indretning, som passer bedre til den sygepleje, vi vægter, og til resten af huset. Det nye medicinrum fungerer optimalt. 2019 blev også året, hvor vi gik fra stål til plastik. Bækkener af stål er blevet afskaffet og afløst af engangsmateriale. Man vil ikke længere kunne møde en sygeplejerske komme hen ad gangen med et fyldt bækken i retning af et skyllerum. Mange var spændte på, om det nu kunne gå. Men det kan det, endda til alles tilfredshed. Det giver mindre arbejde og er mere hygiejnisk og mere miljøvenligt.

Vi har afskaffet nogle af de gamle udtjente hjælpemidler og anskaffet nye, som passer godt til behovene i dag og frem i tiden. Vi har bl.a. købt tre avancerede senge til patienter med specielle behov.

I skrivende stund er der fortsat udfordringer med teknologien i huset. Styring af lys og varme bliver løbende justeret, og vi skal lære at bruge det rigtigt.

Vi ser frem til vores første jul her på Vangen og et nyt år, hvor al teknikken forhåbentlig kommer til at fungere optimalt.

På den årlige sommerudflugt for personale og frivillige styrkes sammenholdet mellem de to grupper. I 2019 gik turen til Lille Vildmose.

Mulbjerg
Kro

Flyttekasser og gode historier

Af Kirsten Borrisholt, sygeplejerske og tillidsrepræsentant

Et særdeles spændende år på Hospice er ved at være slut. Et flytteår, hvor vi både fysisk og mentalt har skullet finde os til rette i nye omgivelser. Den fysiske flytning krævede grundig planlægning, fleksibilitet og gode kræfter i arme og ben. Flytningen foregik planmæssigt, og vi var selv i flyttedagene i stand til at tage os af patienter og pårørende på fornuftig vis, selvom både KamillianerGaarden og Hospice Vangen var fyldte med flyttekasser og en sitrende travlhed. Der var mange timers arbejde i at lægge varer og tøj på plads, og megen tid er efterfølgende blevet brugt på at lede efter ting. Ved fælles hjælp er vi efterhånden godt på plads og kan finde de fleste remedier i første eller andet forsøg.

At komme mentalt på plads er både en individuel og en fælles proces. Vi nyder vores funktionelle og hyggelige rammer, men snakken falder ofte på KamillianerGaarden: fælles oplevelser i haven og på stuerne – tæt på byens puls. Pårørende og patienter spørger indimellem til, hvordan det var 'før' og gode historier bliver delt ved spisebordet. Heldigvis har vi taget mere end flyttekasser med – nemlig vores indstilling og kompetencer til at give hospicepatienter kvalificeret pleje og omsorg. Herudover en hjemlig atmosfære og særlige oplevelser, som i høj grad leveres af frivillige. Det gode samarbejde i huset er heldigvis også fulgt med, og vi ser mere til hinanden nu, hvor vi er uden etageadskillelser. Uanset anciennitet og stillingsbetegnelse er vi nu på plads i et hus, som er VORES, og vi er klar til at lave fælles historier på Vangen.

Sideløbende med flyttearbejdet har vi introduceret nyansatte sygeplejersker. I sygeplejerskegruppen har vi også prioriteret tid til sociale arrangementer, som både er hyggelige, men også binder os sammen, så vi kan støtte hinanden, når arbejdet byder på faglige og personlige udfordringer. I november måned har jeg sammen med afdelingssygeplejerske Birgitte L. Pedersen og arbejdsmiljørepræsentant Bodil Kristensen deltaget i en temadag om TID. Vi var inviteret med af Dansk Sygeplejeråd. Dagen bød på forskellige vinkler på begrebet tid, som på mange måder er centralt på arbejdspladser. Vi lærte om, at tid kan prioriteres og anvendes fornuftigt og sundt. Bl.a. er det vigtigt at prioritere tid, hvor man er nærværende og opmærksom på sine kolleger. Konkret har det medført, at vi om morgenen mødes i et rum uden computere. Her er mulighed for at se hinanden i øjnene og så vidt muligt planlægge dagens forløb. En god investering af tid, da samarbejde og kollegial opbakning er en forudsætning for at kunne arbejde i et felt med faglige udfordringer og personlig involvering.

Som noget nyt har vi nu et MED-udvalg på Hospice. I udvalget arbejder repræsentanter fra ledelsen og medarbejderne for at sikre godt samarbejde parterne imellem. Her drøftes bl.a. personalepolitikker og forhold vedr. arbejdsmiljøet. Medarbejderne har mulighed for medindflydelse. Det er spændende poster for personalerepræsentanterne, som jeg er en af. Jeg glæder mig til samarbejdet.

I 2019 har vi sagt farvel til et gammelt og afholdt hus, og det var vemodigt, da jeg i maj for sidste gang kørte ud fra parkeringspladsen på Kastetvej. Nu glæder jeg mig hver dag over at møde ind i moderne og funktionelle rammer, og bilen drejer efterhånden automatisk mod Studievej.

Nyt logo og ny hjemmeside

Af Lisbeth Halager, udviklingsleder

Nyt hus og nyt navn, så skulle vi også have et nyt logo. Bestyrelsen for Hospice havde besluttet, at når navn og tegning af huset var på plads, skulle vi også have udarbejdet et nyt logo. Der blev nedsat et gruppe bestående af repræsentanter fra bestyrelsen, fra frivilligorganisationen og fra Hospice, som skulle samarbejde med et reklamebureau om opgaven. Vi valgte Weltklasse til at udarbejde både nyt logo og siden en ny hjemmeside for os.

Hvordan skulle det nye logo se ud? Det var svært at sige. Vi havde lettere ved at sige, hvordan det ikke skulle se ud. Weltklasse's forslag tog udgangspunkt i husets form. Tegning: Friis & Moltke Architects.

Hospice Vangen
CENTER FOR LINDRENDE BEHANDLING

Hvordan skulle det nye logo se ud? Det var svært at sige. Vi havde lettere ved at sige, hvordan det ikke skulle se ud. Mange hospicer har logoer med blomster, fugle, hænder eller hjerter. Det er der ikke noget i vejen med, men vi ville gerne have et mere neutralt logo, med et motiv som ikke var værdiladet. Blomster og fugle leder tanken hen på livet og lethed, med der er også meget sorg og lidelse på Hospice. Det kan føles, som det bliver tilsidesat, når logoet handler om livet. Weltklasse's forslag tog udgangspunkt i husets form og det blev med det samme godkendt af gruppen.

Vores hjemmeside havde nogle år på bagen og havde et noget umoderne udtryk. Den havde ikke de funktioner, vi kunne ønske os.

Hospiceledelsen var med til at vælge udtrykket for hjemmesiden. Igen kunne vi med det sammen godkende Weltklasse første forslag til hjemmesidens udseende. De havde taget udgangspunkt i farveskalaen på Hospice. Jette Bjørnes, sekretær, og undertegnede havde udarbejdet en længere liste med ønsker til hjemmesidens funktionalitet, det arbejdede vi videre med sammen med Weltklasse. Vi havde et fint samarbejde, det eneste punkt, hvor vi var uenige, drejede sig om, hvor meget blikfang (reklame) der skulle være i teksten på hjemmesiden, men da vi selv kan redigere, er vi jo til dels selv herre over det.

Den første jul på Hospice Vangen

Af Kirsten Borrisholt, sygeplejerske og tillidsrepræsentant

Efter en flytning skal Hospices juletraditioner tilpasses de nye rammer. De frivillige og personalet har sørget for julestemningen i december måned med julepyntning både ude og inde. Også i juledagene stillede de frivillige op med hjælp til måltiderne, hvorved de bidrog til den hyggelige stemning.

Juleaften mødte en frivillig og fem sygeplejersker op, netop som husets julegudstjeneste var slut. Et par patienter skulle hjem til deres familier juleaften, dem fik vi sendt godt afsted om eftermiddagen.

En del patienter foretrak at være på deres stuer juleaften. Nogle spiste julemiddagen der sammen med familien. I spisestuen havde frivillig Grethe Iversen dækket et flot julebord, og køkkenet serverede god og rigelig julemad. To patienter med familier var til julemiddag i spisestuen, hvor personalet også spiste med. Vi var 15 til bords og havde en hyggelig aften, hvor der blev spist, snakket, skålet og sunget flere julesalmer. Mandelgaven blev uddelt, og julegaver skulle også pakkes ud.

Alt i alt havde vi en dejlig aften, som vil blive et fint minde for os - frivillig eller ansat, og formentlig også et særligt minde for de pårørende, som tilbragte juleaften i huset.

MÅL FOR 2020

Af Kirsten Ribberholt Justesen, souschef, Lisbeth Halager, udviklingsleder, Birgitte Lundberg Pedersen, afdelingssygeplejerske og Anette Agerbæk, hospicechef

Udvidelse af patientantallet

Efter flytningen til Hospice Vangen er antallet af patientstuer udvidet fra 12 til 15, og dermed er den gennemsnitlig belægning udvidet. I 2020 forventes det, at vi når denne belægningsgrad på gennemsnitligt 85 % nu, hvor der er ansat flere læger i Det Palliative Team.

Musik og leg i hospicehaven

Der er søgt og modtaget 150.000 kroner fra Gudrun og Erik Kauffeldts Fond til musikinstrumenter og leg i hospicehaven. Der er nedsat en lille arbejdsgruppe med speciel interesse for børn og leg til at finde det helt rigtige legetøj til haven.

Patientsenge og -madrasser

I 2020 vil vi få et overblik over, hvilke patientsenge og -madrasser, der bedst kan opfylde de behov, som vores patienter har. Gennem de 20 år som Hospice har eksisteret, har vi lejet luftskiftemadrasser til patienterne. Nu vil vi undersøge, om det er en fordel, at vi selv investerer i disse.

Carolines mormor døde på Hospice Vangen i 2019, og Storms mor var indlagt på KamillianerGaarden. Børnene besøgte dem ofte, og besøgene kunne være lange og svære. I 2020 etablerer vi derfor nogle rigtig spændende aktivitetsmuligheder for børn, som kan gøre de vanskelige besøg lidt lettere. Af Gudrun og Erik Kauffeldts Fond har Hospice Vangen således modtaget 150.000 kroner til musikinstrumenter og leg i hospicehaven.

Ansættelse og uddannelse

Medarbejderantallet er udvidet i 2019 i forbindelse med udvidelsen af patientantallet. Der gennemføres derfor til stadighed uddannelse og opkvalificering af det kompetente hospicepersonale.

Arbejdsmiljø på Hospice

Der arbejdes målrettet med tiltag i forhold til både det fysiske og det psykiske arbejdsmiljø.

Der er årligt dage/uger med fokus på forflytninger, og trivsel er et fast punkt på MED-udvalgsmøder og personalemøder.

Spaz-gruppen, som er personaleforeningen på Hospice, arrangerer sociale arrangementer, som hjælper gruppen af medarbejdere til at blive mere dus med hinanden.

I januar skal vi holde en fagaften med temaet: 'Værdier på Hospice', hvor der vil komme fokus på hospicefilosofien, og på hvordan den kommer til udtryk i vores daglige arbejde. Der er løbende behov for at arbejde med at bevare husets vigtige værdier og vores gode samarbejde.

Faglig udvikling

Alle nyansatte har to dages teoretisk undervisning med udviklingsleder, hvor kliniske retningslinjer og praktiske procedurer gennemgås, suppleret af drøftelse af etiske dilemmaer og snak om forskellen på problemer og byrder. Desuden tilbydes alle nyansatte at deltage i kursus i Den Palliative Indsats i Nordjylland, et 5-dages kursus som afholdes i et samarbejde mellem Hospice og Det Palliative Team.

I første halvår er der planlagt et supervisionsforløb med en psykolog udefra, en gruppe på otte sygeplejersker vil indgå i et forløb, hvor de mødes to timer hver anden uge.

Der er nedsat en gruppe som er i gang med at redigere vores kliniske retningslinje om åndelig omsorg. Desuden skal vi havde udarbejdet en klinisk retningslinje om palliativ sedering og revideret vores retningslinje om delirium.

Vi vil i det kommende år have fokus på, hvordan vi får udbredt ny viden til hele sygeplejegruppen, samt arbejde på at optimere vor daglige sygeplejekonferencer.

Hospice Vangen, Center for Lindrende Behandling

Efter mange års studier, planlægning og byggeproces, er vi flyttet til Hospice Vangen, Center for Lindrende Behandling i 2019. Vi er tre organisationer ud over vores hospicepræst: Det Palliative Team, Hospice Vangen og Støtteforeningen for Hospice Vangen.

Der arbejdes stadig med at udbedre fejl og mangler, og vi skal holde 1 års gennemsyn til april 2020. Huset ejes af Trigon Konsortiet, det lejes af Region Nordjylland og det bruges af Hospice Vangen, Center for Lindrende Behandling. Trigon Konsortiet, der skal sørge for en del af husets drift, har købt Himmerland Boligforening til at klare en del af denne. Vores pedel skal sørge for resten af husets drift, og sikre at samarbejdet mellem rigtig mange instanser fungerer. Vi holder derfor jævnligt driftsmøder og styregruppemøder med deltagere fra rigtig mange firmaer og organisationer.

Hjemmeside

Hjemmesiden er blevet moderniseret i 2019, både hvad opsætning og indhold angår. Vi har søgt, og modtaget 50.000 kr. fra Hospicefonden Danmark, så vi i 2020 kan udarbejde nogle små informative film, der skal ligge på hjemmesiden. Årsberetningen for 2019 udkommer i papirform og bliver lagt på hjemmesiden som vanligt. Fra 2020 vil der i stedet, løbende, blive lagt nogle artikler på hjemmesiden.

Information om Hospice og lindrende behandling

Hospicebestyrelsen har nedsat en arbejdsgruppe, der skal arbejde med temaet: ”Information om Hospice og lindrende behandling”. Der skal søges fondsmidler til brug for informationsarbejde. Udvikling af palliativ omsorg og vidensformidling er en del af formålet for både Hospice og støtteforeningen, og der har været præsteret en stor indsats gennem årene. Denne indsats ønskes struktureret fremadrettet.

Administration

Der er til stadighed mange nye administrative love og regler, vi skal forholde os til på Hospice. Nu gælder det for eksempel en audit i forbindelse med de nye regler for persondata og møder vedrørende Rigsrevisionens undersøgelse af den specialiserede palliative behandling i Danmark.

Admiralsommerfugl i hospicehaven.

TAK FOR GAVER OG STØTTE

Af Anette Agerbæk, hospicechef

KamillianerGaardens Hospice og Hospice Vangen har i 2019 modtaget økonomisk støtte fra:

- Nibe Festival Fonden, Nibe Menighedsråd, Kulturelt Samråd og Nibe Handelsforening ved Bjarne Svendsen har doneret 6.500 kr. Donationen er en del af overskuddet fra en julekoncert i Nibe Kirke. Pengene er brugt til en mindetavle. Der sættes navn og tændes lys på mindetavlen, når en patient er død. Lyset brænder så længe patienten er på Hospice, men slukkes når patienten har forladt Hospice.

- Gudrun og Erik Kauffeldts Fond har doneret 150.000 kr. til udendørs aktiviteter for både patienter og pårørende.

- Hospicefonden Danmark har doneret 50.000 kr. til små informative film til Hospice Vangens nye hjemmeside.

- Flere pårørende og organisationer har foræret Hospice gaver i form af ting eller penge, og mange har sendt breve og små hilsener. Gaverne vil blive brugt til glæde og gavn for patienter, pårørende og personalet.

Mange tak.

Hospice
Vangen
CENTER FOR
LINDRENDE BEHANDLING

BILAG

Okseøjer i hospicehaven – og en nældens takvinge.

Bestyrelsen for Hospice Vangen

Formandskabet
Mogens Nørgård, bestyrelsesformand
Aksel Wehner, næstformand

Udpeget af Region Nordjylland
Mogens Nørgård
Ejner Guldager Nielsen
Pia Ravnsbæk Bjærge
Birgitte Josefsen

Udpeget af Aalborg Kommune
Peter Øhrstrøm

Udpeget af Kommunekontaktrådet i Region Nordjylland
Ole Ørnbøl
Claus Mørbak Højrup

Udpeget af Biskoppen over Aalborg Stift
Ole Rysgaard Madsen

Udpeget af menighedsrådet for Sct. Mariæ menighed
Jörg Andresen

Udpeget af Danske Diakonhjem
Aksel Wehner

Udpeget af bestyrelsen for Aalborg Budolfi Provsti, Aalborg Nordre Provsti og Aalborg Søndre Provsti
Lena Bentsen

Udpeget af Kræftens Bekæmpelse
Hanne Brandt

Udpeget af Danske Handicaporganisationer
Ulla Ringgren Nielsen har afløst Anne Marie Kristensen

Udpeget af personalet ved KamillianerGaardens Hospice
Miriam Mortensen
Pia Poulsen

Lavendel i hospicehaven.

Kvantitative data

Af Jette B. Bjørnes, sekretær

KamillianerGaardens Hospice/Hospice Vangen har i perioden 01.01.2019-31.12.2019 modtaget i alt 320 henvisninger angående borgere, som opfyldte visitationskriterierne.

Henvist og indlagt
224 patienter blev indlagt på KamillianerGaardens Hospice/ Hospice Vangen. Heraf er...

- ► 165 patienter afgået ved døden ~ 73,7 %
- ► 33 patienter blev udskrevet til eget hjem ~ 14,7 %
- ► 11 patienter blev udskrevet til plejehjem ~ 4,9 %
- ► 4 patienter er overflyttet til sygehus ~ 1,8 %
- ► 11 patienter var fortsat indlagt ~ 4,9 %

De 224 patienter var indlagt fra 1 til 185 døgn, sammenlagt 4.018 døgn. Dette svarer til en gennemsnitlig indlæggelsestid på 18 døgn og en belægningsprocent på 73,4.

Kommentar
Gennemsnitlig indlæggelsestid:
I 2013: 17 døgn
I 2014: 17 døgn
I 2015: 19 døgn
I 2016: 19 døgn
I 2017: 15 døgn
I 2018: 16 døgn
I 2019: 18 døgn

Indlæggelsestiden
- ► 1-7 dage: 72 patienter ~ 32,2 %
- ► 8-14 dage: 56 patienter ~ 25,0 %
- ► 15-21 dage: 35 patienter ~ 15,6 %
- ► 22-28 dage: 23 patienter ~ 10,3 %
- ► 29-56 dage: 33 patienter ~ 14,7 %
- ► >56 dage: 5 patienter ~ 2,2 %

Kønsfordeling
De 224 patienter fordelte sig således:

- ► 121 kvinder ~ 54,0 %
- ► 103 mænd ~ 46,0 %

Carsten Knudsen – ham fra De Nattergale, I ved – gav igen i år en lille intimkoncert på Hospice, og bragte megen glæde med sig.

Kommentar
I 2013: 51,4 % kvinder og 48,6 % mænd
I 2014: 54,7 % kvinder og 45,3 % mænd
I 2015: 50,5 % kvinder og 49,5 % mænd
I 2016: 53,7 % kvinder og 46,3 % mænd
I 2017: 59,8 % kvinder og 40,2 % mænd
I 2018: 52,2 % kvinder og 48,8 % mænd
I 2019: 54,0 % kvinder og 46,0 % mænd

Civilstatus
- 137 patienter gift/samboende ~ 61,2 %
- 87 patienter aleneboende ~ 38,8 %

Alder
Gennemsnitsalderen var 67 år. Aldersspredning fra 25 til 90 år, og med følgende aldersgrupperinger:

- 25-29 år: 3 patienter ~ 1,3 %
- 30-39 år: 4 patienter ~ 1,8 %
- 40-49 år: 8 patienter ~ 3,6 %
- 50-59 år: 42 patienter ~ 18,8 %
- 60-69 år: 61 patienter ~ 27,2 %
- 70-79 år: 67 patienter ~ 29,9 %
- 80-89 år: 37 patienter ~ 16,5 %
- 90-97 år: 2 patienter ~ 0,9 %

Jette og William Torp gav koncert for patienter og pårørende i 2019. Det gjorde Marianne Mortensen (t.h.) også.

Kommentar
Gennemsnitsalderen har ligget stabilt omkring 65 år i flere år.

Indlagt fra
Af de 224 patienter, der blev indlagt, var...

- 110 fra eget hjem ~ 49,1 %
- 18 fra plejehjem ~ 8,0 %
- 96 fra sygehus ~ 42,9 %

De 96 indlæggelser fra sygehuse fordelte sig således:

- 69 patienter fra Aalborg Universitetshospital
- 6 patienter fra Regionshospital Nordjylland, Hjørring
- 2 patienter fra Aalborg Universitetshospital, Hobro
- 11 patienter fra Aalborg Universitetshospital, Farsø
- 7 patienter fra Regionshospital Nordjylland, Thisted
- 1 patient fra sygehus i anden Region

Geografisk fordeling
I 2019 kom patienterne fra følgende kommuner/regioner:

- Brønderslev Kommune: 16 patienter
- Frederikshavn Kommune: 4 patienter
- Hjørring Kommune: 5 patienter
- Jammerbugt Kommune: 33 patienter

- Mariagerfjord Kommune: 5 patienter
- Rebild Kommune: 6 patienter
- Thisted Kommune: 1 patient
- Vesthimmerland Kommune: 6 patienter
- Aalborg Kommune: 143 patienter
- Region Syddanmark: 1 patient
- Region Midtjylland: 4 patienter

Kommentar
KamillianerGaardens Hospice/Hospice Vangen er omfattet af Sundhedslovens §86 og kan derfor modtage patienter fra alle regioner.

Visiteret til
Patienterne blev visiteret således:

- 126 patienter til livets afslutning ~ 56,3 %
- 95 patienter til symptomlindring ~ 42,4 %
- 1 patienter til aflastning ~ 0,4 %
- 2 patient til rehabilitering ~ 0,9 %

Diagnose
Af de 224 patienter havde 207 cancer som hoveddiagnose.

- 19 patienter med cancer i hoved/hals ~ 8,5 %
- 37 patienter med cancer i mave/tarm ~ 16,5 %
- 51 patienter med cancer i lunge/lungehinde ~ 22,8 %
- 15 patienter med cancer i brystet ~ 6,7 %
- 20 patienter med cancer i bugspytkirtel ~ 8,9 %
- 9 patienter med cancer i livmoder/æggestokke ~ 4,0 %
- 9 patienter med cancer i hjerne ~ 4,0 %
- 7 patienter med cancer i huden/bindevæv ~ 3,2 %
- 10 patienter med cancer i prostata ~ 4,5 %
- 9 patienter med cancer i nyre/urinveje ~ 4,0 %
- 8 patienter med cancer i lever/galdeveje ~ 3,6 %
- 10 patienter med cancer i blod/lymfe ~ 4,5 %
- 3 patienter med ukendt cancer ~ 1,3 %

Patienter med anden diagnose

- 1 patienter med hjerteinsufficiens ~ 0,4 %
- 6 patient med Kronisk Obstruktiv Lungesygdom ~ 2,7 %
- 7 patienter med Amyotrofisk Lateral Sklerose ~ 3,2 %
- 1 patient med lungefibrose ~ 0,4 %
- 1 patient med iskæmi ~ 0,4 %
- 1 patient var medindlagt ~ 0,4 %

Symptomer
Hyppigste gener/symptomer ved indlæggelsen:

- Udtalt træthed
- Smerter
- Dårlig almentilstand
- Appetitløshed

Listen Up på Hospice i 2019.

- Åndedrætsbesvær
- Meget afkræftet
- Kvalme
- Vægttab
- Ødemer
- Forstyrret virkelighedsopfattelse
- Angst
- Obstipation
- Manglende søvn og hvile
- Infektion
- Sorg
- Depression
- Blødninger
- Lammelser

Kommentar
De nævnte gener/symptomer er opstillet i den rækkefølge, de hyppigst er forekommet.

Overnattende pårørende
I 2019 har 303 pårørende (og seks hunde og en hamster) overnattet på KamillianerGaardens Hospice/Hospice Vangen, hvilket i alt udgør 1.143 døgn, fordelt således:

- 277 personer i 1-7 døgn
- 17 personer i 8-14 døgn
- 4 personer i 15-21 døgn
- 4 personer i 22-28 døgn
- 1 personer i >29 døgn

Kommentar
Antallet af overnattende pårørende:

I 2013: 261 pårørende i 819 døgn
I 2014: 208 pårørende i 824 døgn
I 2015: 236 pårørende i 1.109 døgn
I 2016: 243 pårørende i 992 døgn
I 2017: 176 pårørende i 923 døgn
I 2018: 280 pårørende i 1.140 døgn
I 2019: 303 pårørende i 1.143 døgn

Til stede ved dødsfald
I forbindelse med dødsfald var der pårørende og personale til stede ved 131 patienter, ved 15 dødsfald var der personale til stede og ved 19 dødsfald var der ingen til stede.

Højtidelighed på Hospice
I forbindelse med dødsfald var der i 2019 højtidelighed hos 119 patienter (72,1 %). Hos 46 patienter var der ikke højtidelighed (27,9 %).

I 2019 gik sommerturen for personale og frivillige til Lille Vildmose (side 37). Her ses frivillig Grete Iversen til venstre, sygeplejerske Camilla Lund Andersen til højre, og i midten sidder musikterapeut Signe Marie Lindstrøm med Camillas lille søn, Bjørn.

Opfølgning til de efterladte pårørende
Pårørende til 139 patienter har ønsket opfølgning halvanden måned efter patientens død (84,2 %). Pårørende til 26 patienter har ikke ønsket opfølgning efter patientens død (15,8 %).

Kommentar
Der kan være tale om, at flere pårørende til en afdød patient ønsker opfølgning, for eksempel ægtefællen, en voksen datter og en teenagesøn.

Aktører
Ud over plejepersonalet har følgende medarbejdere været involveret under patienternes indlæggelse:

- Lægerne: 224 patienter ~ 100 %
- Hospicepræsten: 75 patienter ~ 33,5 %
- Socialrådgiveren: 51 patienter ~ 22,8 %
- Psykologen: 46 patienter ~ 20,5 %
- Fysioterapeuten: 59 patienter ~ 26,3 %
- Musikterapeuten: 115 patienter ~ 51,3 %
- Zoneterapeuten: 8 patienter ~ 3,6 %
- Køkkenlederen: 224 patienter ~ 100 %

Frivillig Hanne Klingberg, som her ses sammen med sin mand, Poul Klingberg, der ligesom Hanne har været frivillig på Hospice i rigtig mange år, fik tidligt ideen til en fotobog om etableringen af Hospice Vangen. På billedet til højre ser regionsrådsmedlem Per Larsen (t.v.) og Trigons direktør Karl Erik Slynge bogen igennem. Hanne Klingberg er desuden hovedfotograf til denne årsberetning.

De frivilliges timeforbrug for Hospice i 2019

De frivillige gør et meget stort stykke arbejde på Hospice, og der er tale om rigtig mange timer, sådan som skemaet på modstående side dokumenterer.

Her er de fleste af de frivillige samlet i hospicehaven på KamillianerGaarden.

DE FRIVILLIGES TIMEFORBRUG FOR HOSPICE.

Opgaver:	I 2019
Vært ved middagsbordet	960
Vært ved aftensbordet	1505
Eftermiddagsvært	725
Grillaftener, kagebord, underholdning og lign.	72,5
Besøgsven	56
Vært ved pårørendemøder	82,5
Aftensang	178,5
Hjælp med linned	87,5
Blomsterpasning	120
Havearbejde	274
Information om hospice og de frivillige	160
Forberedelser/indflytning i nyt hospice	247,5
Frivilligmøder og uddannelse	828
Bestyrelsesarbejde	82
Regnskab og medlemskartotek (skønnet)	250
Fondraising og administration (skønnet)	200
Foto samt redigering (skønnet)	100
SAMLET TIMEFORBRUG	5928,5

Hospice
Vangen
CENTER FOR
LINDRENDE BEHANDLING